

Sölch Ágoston

Szeresd a hazát!

A fiatal szabómester a Goethe-ben üldögélt, kikért még egy korsóval. Ritkán járt oda, de most fontos megbeszélőnivalója volt. Saját magával. A feleségének Gretelnek ügyis hiába mondja, csak sápítózik, hogy Hansel, neked semmi se jó. Márpedig tényleg nem volt jó a helyzet, a kisvárosban bármennyire is pezsgett az élet, a fürdővendégek nem csináltattak öltönyt. Bezzeg a nagyvárosban Budán! Hallotta, fejlődésnek indult minden, ott most a polgárok is urak. A sörhab közben ráragadt a bajuszára, – Du hast ja einen schönen Hansel – nevetnének a gyerekek, ha látnák – gondolta. És ott talán gyakrabban megengedhetné magának azt is, hogy legurítson egy-egy korsóval. A sör elálmosította, hazament, felesége már aludt. Nem kellett sokáig forgolódnia. Álmában a Tabánban járt. Kicsit zavarta, hogy nem tudta, most akkor külföldön van-e vagy sem. Beiratkozott az elemi iskolába, idegen nyelvként tanulta meg a magyart. Eminens lett, negyedikben jutalomkönyvet kapott, „Szeresd a hazát!” – ez volt a címe. Kívülről fújta a királyok neveit és uralkodásuk évszámait. A Szarvas Fogadó mellett nyitotta meg a kis műhelyt, egyre több kuncaftja lett. Mindinkább magyarnak érezte magát, már nem sört ivott, hanem jófajta borokat, miután a jobbmódúak minőségi ruhát rendeltek, újabban már felöltőt is készített. Meghatódott, amikor az Albrecht úton egyszer csak meglátta a császári hintót benne az öreg Ferenc Józseffel. Megszerette az elegánsabb italokat, leginkább a pezsgőt. A kommün alatt észrevette, hogy figyelik, ezért mindig kerülőutakon járt haza. Akkor szembesült vele, hogy mennyi rossz kocsma és züllött egyén van a városban, aki mind gyanús színű hig lőrét iszik. 1944-ben azután alighogy leért a légópincébe, bombatalálat érte a házat. A háború után barátai figyelmeztették, hogy hamarosan már csak vodkát lehet itt kapni és egymás után elhagyták az országot. Ő azonban azt mondta, nekem ez a hazám és ha ez az ára, nem fogok se szovjet se francia pezsgőt inni többé. Az 1956-os forradalom napjaiban disszidálni akart. A királyos könyv utolsó oldaláról megszólalt Ferenc Jóska: – Csak a testemen keresztül! – Az öreg megbolondult – konstataálta és otthon maradt. A hatvanas években azután konszolidálódott a helyzet, időnként csomagot kapott, melyben márkás konyak lapult, ezt eladta és ezzel is segítette a családját. Egy idő után maga is kapott útlevelet –öregember már nem árthat a rendszernek– eljutott a császárvárosba. Betért a Kapuzinerkirchébe, megállt Ferenc József sírja előtt, elmondott egy imát. Hazatérve azt látta, hogy a Likőripari Vállalat már csak fekete címkés cseresznyét és barna címkés barackot palackozott, unicumot nem lehetett kapni, ahhoz csak a párttagok jutottak hozzá pult alól. Ahhoz meg vidéki ismeretség kellett, hogy házipálinkát szerezzen. Ez akkoriban úgy készült, hogy összegereblyézték a rohadt gyümölcsöt, becefrézték és kuktában kifőzték. Maradt benne egy kis rézeleje, kozmaolaj

is. Csukott szemmel kellett lehajtani, minél bűdösebb és erősebb volt, annál nagyobbat kellett csettinteni. Azután változott a módi, érett, mosott gyümölcsből kellett cefrézni majd szakszerűen szétválasztani az elő-, közép- és utópárlatot. De a legjobb íze azért volt, mert nem volt benne áfa és jövedéki adó sem, nemzeti érzés viszont annál több. Hansel megöregedett, már 154 éves volt. A cérnát már nem tudta befűzni, de meghalni nem akart még. Sokáig gondolkozott azon, hogy ha visszamegy Karlsbadba akkor ő ott külföldi lesz vagy sem. Útnak indult, egyszercsak a Goethe-ben találta magát, amint felszolgál a fürdővendégeknek. A literes Bernard volt a kedvence, belekortyolt, a sörhanzli ráragadt a bajuszára. A gyerekek ezen nagyot nevettek ő meg álmából egy ismerős hangra riadt fel, Gretel volt az: Guten Morgen Hansel!